

Nr 987

Av herr Wikner m. fl., om anslag ur jaktvårdsfonden till Jägarnas riksförbund—Landsbygdens jägare.

(Lika lydande med motion nr 837 i Första kammaren)

I jordbruksutskottets utlåtande nr 8 vid 1966 års riksdag har utskottet erinrat om vad tredje lagutskottet i utlåtande nr 14 till 1961 års riksdag anförde »att det inte vore tillfredsställande att två riksorganisationer som Svenska jägarförbundet och Jägarnas riksförbund, båda med jaktvårdens främjande på sitt program, under konkurrerande former verkade vid sidan av varandra». Jordbruksutskottet redogör i ovannämnda utlåtande för att det i enlighet med uttalande som gjordes i proposition nr 189 till 1951 års riksdag, vilket uttalande ej föranledde någon erinran från riksdagens sida, 3 LU: 14, rskr. 327, i visst fall beviljats anslag från fonden även åt annan organisation.

Det har i olika sammanhang poängterats, att om Jägarnas riksförbund beviljas anslag för sin verksamhet, då skulle andra jägarorganisationer även vara berättigade till anslag. Som upplysning vill motionärerna nämna, att fr. o. m. den 1 januari 1969 så har Jägarnas riksförbund och Landsbygdens jägare sammanslagit sig till ett förbund. Detta har skett därför att dessa två förbund arbetar med samma målsättning. Vi har nu två stora jägarförbund i vårt land — Svenska Jägarförbundet och Jägarnas riksförbund—Landsbygdens jägare. Medlemsantalet i det sistnämnda förbundet är starkt stigande och uppgår för närvarande till ca tiotusen medlemmar.

Motionärerna vill instämma med utskottet i att det icke är tillfredsställande med två rivaliserande jaktorganisationer i vårt land, men vi vill samtidigt erinra om att dessa organisationer vänder sig till skilda intressegrupper inom jaktens område. Om man vill generalisera kan man säga att Svenska jägarförbundet företräder i stor utsträckning stormarksägarintressena, medan Jägarnas riksförbund—Landsbygdens jägare företräder de marklösa samt de små markägarnas intressen. Dessa vitt skilda intressen torde för närvarande vara svåra att förena i en enda intresseorganisation.

Förhållandet med två jaktliga intresseorganisationer är ingalunda unikt, i Finland förekommer samma sak, men där är båda organisationerna sanktionerade av statsmakterna och samarbetar genom en centralorganisation, och båda åtnjuter därigenom ekonomiskt stöd för sin verksamhet.

Utöver de fackliga medlemsintressena har båda förbunden jakt- och viltvård på sina program. Genom att de vänder sig till olika medborgargrupper med sin verksamhet kan med fog framhållas att jakt- och viltvården får en vidare spridning än vad den skulle fått med en enda organisation.

Trots att förbunden verkar att ha skiljaktiga meningar även i jakt- och

viltvårdsfrågor, synes det oss motionärer som om dessa skiljaktigheter rör sig om detaljer som det torde gå att lösa vid förhandlingar organisationerna emellan.

En förutsättning för att förhandlingar skall kunna komma till stånd är att icke det ena förbundet har anledning att känna sig tillbakasatt och undertryckt med, som de kan uppfatta det, myndigheternas goda minne.

Det måste uppfattas som synnerligen orättvist att icke bidrag till jaktvårdande verksamhet utgår till Jägarnas riksförbund—Landsbygdens jägare. Ett sådant förhållande kan uppfattas och uppfattas ofta som om myndigheterna anser att en jakt- och viltvårdsåtgärd utförd inom Jägarnas riksförbund—Landsbygdens jägare vore mindre värd än en motsvarande inom Svenska jägarförbundet.

Riksdagen har dock genom att godkänna uttalandet i proposition nr 189 till 1951 års riksdag uttalat sig för att bidrag kan utgå även till annan organisation än Svenska jägarförbundet, innefattande således även Jägarnas riksförbund—Landsbygdens jägare. Då Jägarnas riksförbund vid flera tillfällen ansökt om bidrag till sin verksamhet utan framgång, är det oss angeläget att frågan åter förs upp på riksdagsplanet, då riksförbundet gått ihop med Landsbygdens jägare.

Vi är övertygade om att om riksdagen har intresse av att medverka till att samarbete kan upprättas mellan de rivaliserande jaktorganisationerna, då är det nödvändigt att undanröja de största orättvisorna inom detta område. Enligt de kontakter vi haft med berörda organisationer har vi fått den uppfattningen att frågan om bidrag ur jaktvårdsfonden jämväl till Jägarnas riksförbund—Landsbygdens jägare är en sådan huvudfråga.

Svenska naturskyddsföreningen åtnjuter för närvarande ett årligt anslag om ca 130 000 kronor. Utan att på minsta sätt vilja underskatta naturskyddsföreningens verksamhet måste vi ändock påpeka att Jägarnas riksförbund—Landsbygdens jägare utan överdrift torde göra en större insats på det speciella området av naturvården som jakt- och viltvård utgör. Därför anser vi det motiverat med ett årligt anslag ur jaktvårdsfonden som är minst lika stort som naturskyddsföreningens — helst större: 150 000 kr.

Med hänvisning till vad här ovan anförts hemställer vi,

att riksdagen måtte besluta att uttala sig för att ett årligt anslag ur jaktvårdsfonden om 150 000 kronor tillerkännes Jägarnas riksförbund—Landsbygdens jägare.

Stockholm i januari 1969

V. Wikner (s)

Sven Zetterström (s)	Hans Jönsson (s) i Arlööv	Karl-Gust. Andersson (s) i Storfors
Birger Nilsson (s) i Östersund	Sven Lindberg (s)	Gunnar Eskilsson (s)
Sven Ekström (s)	John Lundberg (s)	Tage Hansson (s) i Piteå